

литъ една по една на коритарн. А върбовченци имъ завиждали за тоя доходъ, та презъ тъмни нощи и сами „крадѣли“ тополитъ т. е. отвличали по нѣкой гигантъ. . . безъ да подозиратъ, че сѣкатъ клона, на който сж се качили! Защото унищожи ли се тоя „Тополякъ“, ще пострада не само държавното шосе: — ще се унищожатъ и стотици декари най-тучни върбовчански ниви и градини. Водното отдѣделение при Министерството на земледѣлието трѣбва да тури ржка на тоя стариненъ баражъ тукъ. И да го засили. Защото не само хората унищожаватъ гигантскитъ тополи: тѣ сж вече твърде застаряли, та ги събарятъ и пороитъ.

Седа на повалено въ рѣката гигинтско туловище отъ топола и оглеждамъ срѣщния брѣгъ. Тамъ се открива висока котловина. На северъ отъ нея е предгорие на Косеръ, а налѣво издига жбери самата тънка планинска верига. Котловината се наричала „Черна поляна“. Петъръ мисли, че тя е била наречена така, защото тамъ лесътъ е горѣлъ, та цѣлата котловина е била овжглена. А не съ такива случайои исторни се създаватъ по-трайни географски названия!

Тѣй като „Черната поляна“ е Медовнишко землище, азъ не искамъ да мина рѣката.

— Но ти разгледай и тази котловина, Петре. Непременно ще се убедишъ, че народътъ е по-смисленъ, отколкото го смѣтаме. Тамъ трѣбва да има нѣщо черно напр. ка-